

Tiidria riasis ühele ja teisale oma
lugu, aga, isegi ei tiadnud isik nõi-
anda. Üine kaup juhtas üks
karu, tantsutaja sinna tulema.

Tiidria riasis kua sellele, See ütles

„Ast ost, küll ma talle näitan, ma

meen oma karu ahjupiale, suab nõi-

mis põrgupoisidest veel üle jää-

hoidäpp weedi ahjupiale, is läsiu-

porile wahtima. Wideoire tuli kät-

Porgandi summi põlema. Oritre

läks ukse lahte, isand wanapaga-

astus sisse ja üppas ahjupiale, nõn-

etahi põrui. Mõta isand, aga ei

chmatanud sugugi, waid arwas we-

mängima. Etga aga rumal tasa ost

mängion. Äigas kōra, ja: pia nakk-

Kõige silmadega wanapoisil muas.

Jemsa Kirsaga kargas jättis ülesse

aga karu ei aolunud rest Kõdagi

ja andis talle veel nesisse, lõpm-
kõrwa taha et silmad aena uugand.
Jättis Kõis kalm kōda kukkorpalli,
sai aga jälle ühtõs ja paniputke
mängima.

Pisale sellele wõimad pime wanapaga-

nam uaxost wälja tulla ja - ei

olegi teõa enam kōrgitgi post nähtud.

2. Meis ja wanapagan.

Üks kōd läks üks meis Jõulu lauba

isõs mõisa rehte, isõle kallalt

jänarid laskma. Oli kua nichel

kua õnn. Sai teruse trawina. Meis

rotas, astas, aga nii kui pühiti,

tulnud enam ühtegi. Wõtti

ois jänarid, kōitis jalgupidi

kõkku ja kandis reiala. Siis läks

tuppa, kōi tule ülesse, tegi kōne leede

ja arwas osendamal. Oritre waatab